

І чужому навчається,
І свого не цурається...

Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

Редколлегія: А. Адміністрація:
"Свобода", 80-88 Grand St.
Jersey City 3, N. J.
HENDERSON 4-0237
HENDERSON 4-0807
JHCO: HENDERSON 5-8710
Тел. з Нью-Йорку:
BARELY 7-4135
JHCO: BARELY 7-5337

РІК LXXI.

Ч. 132.

TWO SECTIONS (SECTION 1)

ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК, СУБОТА, 18-го ЛИПНЯ (JULY) 1964

No. 132.

VOL. LXXI.

ГОЛДВОТЕР: КОМУНІЗМ Є ВОРОГОМ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ І КОЖНОГО НАРОДУ

Конгресмен Вільям Міллер найменований на віцепрезидентського кандидата

Сан-Франциско. — Сенатор Беррі Голдвотер з Аризони 16 липня прийняв номінацію на президентського кандидата закликом до Республіканської партії звільнити наш нарід і освітити шлях до волі в цілому світі. Голдвотер казав, що комунізм мусить відступити перед волею. «Святість приватної власності, казав аризонський сенатор, це єдина тривала основа дій конституційного уряду у вільному громадянстві». Голдвотер згадав про екстремізм, який закликає йому його протинники. «Екстремізм в обороні волі не є злочинним... А поміркованість у виконанні справедливості не є чеснотою». 1308 делегатів та їх заступників, а також тисячі присутніх гостей гриміли оплесками і вигуками вітали якнайбільше ошанованого Голдвотера, як президентського кандидата, і під час його промови часто схилювали погляди того, який обіцяє вести партію до перемоги в листопаді цього року. Перед промовою В. Голдвотера Конвенція, одностайно найменуєвала на становищі віцепрезидентського кандидата допершого голову Республіканського Крайового Комітету конгресмена із стейту Нью-Йорк — Вільяма Е. Міллера. Міллер має 50 років і є католиком. Голдвотер у своїй промові казав, що він не має плану занебездбати справу миру тому, що не має політичної сили або браку потрібного багатства в тому напрямі. В своїй бойовій промові Голдвотер закликав партію до підтримки у виборчій кампанії, щоб у Вашингтоні був новий уряд, який розумів би повагу загроз від комунізму. «Наше завдання було б затяжке для однієї людини, казав Голдвотер, коли вона не матиме за собою серця і рух членів цієї великої партії». Господь вможливив

Беррі Голдвотер під час післяномінаційної пресової конференції.

Рутер, Томас і Баркен проти кандидатури Голдвотера

Голлівуд, Каліфорнія. — Голова спілки Об'єднані Автомобільні Робітники Волтер П. Рутер заявив на пресовій конференції, що вибір сенатора Беррі Голдвотера на президенту ЗДА, був би катастрофою для Америки та для всього вільного світу. Рутер сказав, що його запрошували до участі в дебатах над виборчою платформою, він рішився йти до Сан-Франциско, бо Голдвотер сказав, що платформа є беззастовичним документом. Рутер передбачав перемогу президента Джансона. Директор Політично-Виховної Комісії при Американській Федерації Праці — Конгрес Індустріальних Організацій Ал Баркен сказав, що в Сан-Франциско перемогло праві крило Республіканської партії і виборча кампанія буде дуже брудна. Він казав, що на Конвенції не говорили про автоматизацію праці, яка щотижня спричиняє звільнення з праці 40,000 робітників; не говорили про повне затурбованість, бо є ще 5,000,000 безробітних і про те, щоб закласти 35-годинний тиждень праці. Це є можливе, бо колись було так, що тиждень праці становив 80 годин, пізніше дійшло до 60, 50 і зменшилося до 40 годин. Чому б він не міг зменшитися до 35 годин? Не згадали на Конвенції і про медичну оцінку для старших осіб. Довголітній голова Соціалістичної партії Америки Норман Томас заявив в Нью-Йорку, що цюгорична платформа Республіканської партії та Голдвотер — як кандидат на президенту — це, рецента на третю світову війну. Томас сказав, що він голосуватиме на Джансона в цюгоричних виборах.

Джансон повідомив про нові успіхи американської економіки

Вашингтон. — Президент Ліндон Б. Джансон повідомив сьогодні у спеціальному рапорті про нові успіхи американської економіки за останні три місяці. Джансон передбачав, що вони триватимуть і далі до кінця року та будуть ще більші. Рапорт показує успіхи в таких ділянках: зріст національної продукції, зріст кількості закладів в індустрії та підприємств особистих прибутків. У червні кількість робітників поза сільським господарством зросла на 6,000 робітників більше, ніж звичайно очікувалося в тому місяці. Разом поза сільським господарством зросла на 600 тис. 59.1 мільйона людей. Загальний прихід, при зрості індивідуального приходу піднісся в березні — червні до \$11.4 бильона, у загальній сумі прибутків \$491.3 бильона. Такий зріст прибутків був майже рекордний. Комбінована знизка податків і підвищення особистих прибутків сказав Президент. «Означень має \$139 бильше після оподаткування, ніж має рік тому». Збільшення особистих збережень дозволяє населенню купувати тепер більше, ніж декілька місяців тому. Секретар праці, Вільям Вірл, який передав Президенту 16-го липня найоптимістичніший звіт про безробіття, заявив у Білому Домі, що він сподівається збільшення кількості місць праці до кінця цього року. У червні було в ЗДА 4.7 мильона безробітних.

Цюгоричну продукцію кукурудзи оцінюють на 3,888,433,000 бушлів

Вашингтон. — Департамент Рільництва оцінює цюгоричну продукцію кукурудзи на 3,888,433,000 бушлів, а продукцію пшениці на 1,275,304,000 бушлів. Продукція кукурудзи зменшилася майже на 10 відсотків, яка становила рекорд — 4,081,791,000 бушлів. В останніх п'ятих роках продукція кукурудзи виносилася пересічно по — 3,670,215 бушлів. Місяць тому оцінювали продукцію пшениці на 1,213,068,000 бушлів, минулого року вона становила 1,137,641,000, а останніх п'ятих роках пересічно по 1,252,847,000 бушлів. Фермери виробляють кукурудзу й пшеницю згідно з урядовою програмою на менший посівний алоці, як в попередньому році. Вони дістануть нагороду від уряду за те, що зменшують засівні площі, щоб зменшити запаси харчів, які роками лежать в державних магазинах. Передбачають продукцію вівса — 905,117,000 бушлів; ячменю — 362,561,000; жита — 33,023,000; насіння льону — 25,730,000; рижу — 72,371,000 бушлів.

Паня Павло VI виїхав за щорічним звичаєм папи до Кастель Гандольфо на перебування під час гарячого літа. Подорож він зупинився в місцевості Трастевере, де є старовинна церква св. Марії. Тисячі вірників вітали Папу.

У Києві тільки серед кпін могли згадати про пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні

В суботу, 11-го липня, повні два тижні минуло від часу, як у Вашингтоні, столиці Америки, найбільш урочисто, в приватності стотисячної маси народу, 34-ий президент З'єдинених Держав Америки та колишній головнокомандуючий альянськими арміями ген. Двайт Д. Айзенгавер відкрив пам'ятник Кобзареві України, Т. Шевченкові. Ця подія мала найширший відгомін не тільки на американському, але й на інших континентах. Тільки Советам дух заперло: вони ні же словом про цю велику подію не згадали, не поважились сказати глобальному народові України грізної для них правди. Щойно цієї суботи, 11-го липня, «Радянська Україна» поважилися згадати про той пам'ятник, але тільки серед кпін, намагаючись висміяти у фейлетоні якогось Федора Макивчука: «Якщо глуздя не дочусь...» записаний в Конгресовому Протоколі виступ ньюйоркського сенатора ЗДА, Кеннета В. Кітінга, саме на тему поставлення та відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні. Про відкриття пам'ятника в тому тільки соромливо згадав: «На днях містер Кітінг виступив з промовою в американському Сенаті — у зв'язку з відкриттям пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні». Решта — спроба ризикнути цей виступ сенатора Кітінга.

На Кіпрі загострена ситуація — ЗДА вимагають поготівля НАТО

Женева. — До Женеви прибув генеральний секретар Об'єднаних Націй У Тант для розмов з мільйонним посередником ООН в справі конфлікту між кипрськими греками і турками, фінським дипломатом Сатари Туоміа. Заповіджено його розмови також з представником ЗДА у цій справі колишнім державним секретарем Діном Ачесоном. Хоч мільйонна навагою фізичного дипломата тривав вже понад три місяці, проте він не зміг до цього часу зняти напруженість на Кіпрі, де грецькі та турецькі війська вступили в боротьбу за контроль над цим островом. Турецькі війська вступили на Кіпрі з метою підтримки турецького населення на Кіпрі, яке забороняли турецькому Червоному Хресту (відповідно Червоного Хреста) розподіляти допомогу в хлібах, одязі, обуві, та забороняли грецьким купцям продавати їм на Кіпрі товари. Об'єднані Нації на Кіпрі свідомо погіршеної такою ситуацією. ЗДА повідомляють про це головному квітеру НАТО під Парижем, домагаючись, щоб збройні сили НАТО були наготові, щоб перешкодити вибуховій рідущі оспорює, називаючи ту кипрську нату, криком злодія, що хоче прикрити

Конго бойкотує з'їзд лідерів африканських держав в Каїро

Леопольдвіль. — Конголі-дирі насторожені до Мойсе Чомбе, прихильника Заходу, який ніби ставленням задержаний на конференції лідерів африканських держав, який розпочатий в п'ятницю 17 липня ц.р. Фактичною причиною цього рішення конголіського уряду були члени кількох африканських лідерів, особливо альжирського диктатора Ахмеда Бен Белли і ганського диктатора Квеме Нкрума, що вони не сидітимуть за одним столом із Мойсе Чомбе. Вони були великими звеличниками першого конголіського прем'єра чечунофіла Патріса Лумумби, який в'їздив в Антуана Гізенту, який був причетний до вбивства Лумумби. Той президент провінції Катанга, який був противником комунізму. Тепер назавні і деякі інші африканські поволі

В Записках НТШ опубліковано працю Богдана Винаря про советський колоніалізм

Париж. — Заходом Європейського відділу Наукового Товариства ім. Шевченка опубліковано в працях Історико-філософської Секції цього Товариства, як 175 том Записок НТШ, перший том студії молодого українського економіста Богдана Винаря п. н. «Українська промисловість». У своїй розповіді, 398-сторінкової праці автор дає огляд розвитку української промисловості за час перебування України під советською окупацією, в складі СРСР, насмілюючи всесторонню важку умови й наслідки цього розвитку, спричинені колоніальною господарською політикою Москви. З'ясувавши в першому розділі суть і тенденції московського економічного колоніалізму у відношенні до України, автор в наступних розділах дає огляд організації управління та його функцій, як також накиненої України продукційної програми, яка

КОМУНІСТИ В ЛЯОСІ ПРОДОВЖУЮТЬ ЗБРОЙНИЙ НАСТУП

Вісній. — Ситуація в Південній Азії знову погіршилася, бо комуністичні війська, скріплені частинами регулярної піхоти, в'єтнамської армії, перейшли знову до наступу. Іхньою ціллю є місто Муонг Суй, остання поважна позиція, що її займає державно-незалежна армія під командуванням генерала Конта Ле, який та армія завернула, втиснена з так званої Долини Жарр, коли в травні цього року «приватна» армія комуністичної партії Патет Ляо поведе була несподівано наступ проти державного війська. Муонг Суй є буні-то укріплений і складні коментарі дають, що державне військо, маючи тепер видатну до допомоги з боку лютівства, ще його на швидку руку збудувала в Ляосі Америка. Ляосі - американська летувська розвідка з машинами Т-21 твердила, що комуністи почали наступ цютрима куренями піхоти, що їх підтримували гарматні батареї. По державно - несталим боні збиті к. 2,500 воїнів і коло 1,000 артилерійських членів озброєних членів місцевого прерського племені. Найбільше лихо в тому, що авесь хлібний в Ляосі вивів дуже низьку ббюву мораль державного війська, яке просто не хоче воювати. Ситуація погіршилася і політично, настільки, що прем'єр Суванна Фума, затверджений Женевською конференцією з 1962 року на базі суверенності, неподільності і нейтральності Ляосу, одверто визнає, що він утратив надію на мирні розмови з лідером лясосітх комуністів, своїм двоюрідним братом, класем Суфанупонгом. Комуністичний Китай і Фрнція поручають перевести нову міжнародну конференцію в справі Ляосу, але прем'єр Суванна Фума і Америка стоять на становищі, що передумовою для скликання такої конференції мусить бути переміра і відкликання комуністичних військ на становища, що їх вони займали перед триванням цього року. Якщо комуністам удалося би захопити місто Муонг Суй, тоді вони мали б найбільший доступ до кількох доріг, які ведуть до столиці Ляосу Вісній. Іх рецензії короля Ляанг Прабанг. Тоді настала б безпосередня загроза, що цілий Ляосі стане власністю комуністів, — що рівнялося би великій політичній і престижній поразці Америки і цілого Південно-Східного азійського оборонного павту, який мав би боронити Південну Азію.

Болгарський прем'єр запросив прем'єра Греції на безпосередню розмову

Атени. — Грецький прем'єр Георг Панагидіс дав від комуні-болгарського прем'єра Тодора Жікова запрошення стрітнувся в цьому або в найближчому році в будь-якому місті, доглядаючи для Панагидіс. Ці запрошення прийшли в великій розмові на нижньому рівні, веденні від довшого часу між греками і болгарами, при чому прийшло до погрозчання в справах взаємної торгівлі, плавби спільними річками, корисання Болгарії з грецького порту в Салоніках, турчизаційного руху і летувської комунізації. Рішуче також теперішні посольства підняли до ступня амбасди. Болгарський зв'язок з Грецією різниці мотиви. Болгарія, яка свого часу рази в Югославію — була головним експортером і організатором комуністичних партизанів проти Греції, програвши цю справу переходила від того часу до більш зближення. Як усі підсвідомі естетичні мотиви. Під впливом російської, польської і чехословацької «Болгарія» також з під створеного московського диктату і тому хоче поглатити свої власники із Заходом. З другого боку Греції, заангажована по сторону Кіпру в конфлікті з Туреччиною хоче скріпити свою позицію, діставши від неї ще однієї союзника в Болгарії, таємно між Болгарією та Грецією не говориться про пилт неагресивні про підтримуваний Москвою проект проголошення Балкану і Селі. Болгарія, яка свого часу рази в Югославію — була

Ізраїль вірить далі в союзницьку допомогу з боку Франції

Єрусалим. — Прем'єр Леви Ешколь, вернувшись з пологою до Франції склав перед ізраїльським парламентом звіт про ту свою подорож, при чому заперечив сумніви деяких своїх земляків, чи французько-ізраїльським взаєминим не потерпіли на тому, що Франція нав'язала зв'язки з різними арабськими державами. Ізраїльський прем'єр стверджує, що французько-ізраїльська приязнь така сильна, що не послаблять її ніякі інші міжнародні події, між ними й взаємин Франції з іншими країнами, включно з арабськими. «Ми потребуємо приязні», — заявив ізраїльський прем'єр — тому ми не можемо обмежитися до того, щоб шукати їх тільки в означених місцях або приписувати їм, з ким вони мають чи не мають жити», була і далі є головним постачальником зброї для Ізраїлю і тому Ізраїльві надзвичайно залежить на тому, щоб зберегти з нею добрі взаємини. Леялі ізраїльські ділячі злякалися, що з уваги на напружені французько-американські взаємини, недавня подорож прем'єра Леви Ешколя до Вашингтона може сприяти у Парижі неприхильним враженням і відбитися на відносинах Франції до Ізраїлю. Але Ізраїльві залежить однаково на приязні з боку ЗДА, як Франції.

У СВІТІ

Д-р Нахум Гольдман, президент Світового Жидівського Конгресу, виступав в Єрусалимі закликаючи до більшовицьких провідників, щоб вони дали жиди в Советському Союзі право втілювати жидівським способом життя. Гольдман поклався на нбн-то зріст зрозуміння між комуністами різних національностей, що жиди повинні мати волю, як окрема національність, а не тільки як єврейська особистість. В Єрусалимі арештовано адміністратора футбольної дружини за те, що під час недавньої подорожі тієї дружини, «Дінамо» на футбольні змагання до Західної Німеччини — два члени дружини, вибравши спонтанно, заїздили в Німеччині. Члени британської королівської родини з королевою Єлизаветою у провіді зібрались в каліши королівського палацу Ватингем на церемонії хрещення 10-тижневої донечки княгині Маргарити, заміжньої за лордом Сноуденом, якого діжде призначити в Армстронг-Джонс. Офіційне призначення цього немолодого таке: леді Сара Армстронг-Джонс. Портадський король Гуссейн заявив, що збільшене число кордонних інцидентів вказує на планове провокування Ізраїлем до арабських єврейств, щоб вони силою виступили проти здійсненого Ізраїлем національного повстання в Негеві. Дамі Пордану. Гуссейн твердить, що Ізраїль хоче мати формулу причини для поведінки великої війни проти арабських держав, — що Гуссейн вважає за небезпечну і ризикову гру.

Вільям Едвард Міллер, республіканський кандидат на віцепрезидента.

Помер Володимир Малецький

Акрон, Огайо. — В четвер, 9-го липня ц. р. помер тут предсідник 180 Відділу УНСоюзу Володимир С. Малецький. Покійний, уродженець Акрону, був активний в громадському і союзному житті. Неодійна смерть на удар серця цього молодого 40-літнього

В АМЕРИЦІ

Суд в Нью-Йорку вирішив, що не має причини оскаржувати в злочині 27-річного секретаря Арлену Де Фалу, яка вертаючись вночі з Світової Виставки, автоматичним ножем оборонилася проти моряка, який хотів її залицявувати. Згідно з законом такий ніж, вістря якого за натиском гудзика само викасує, є уважаний за зброю, на яку треба б мати окремий дозвіл. Суддя погодився на рішення жюри, але перестеріг, що це збільшення є вимком, і в інших випадках впадення таких ножи-автоматів будуть суджені за користуванням недозволеною зброєю. Милітенський губернатор Джордж Ромі заявив після номінації Голдвотера, що він і на

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT SUNDAYS & HOLIDAYS (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc. 81-83 Grand Street, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1103 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Address: "СВОБОДА", P.O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Беррі Голдвотер

Кругло пів року тому, коли почалася підготовка до виборів, не було, мабуть, ні одного коментатора в американській пресі, який вірив би, що сенатор Беррі Голдвотер стане офіційним кандидатом Республіканської партії у президентських виборах 1964-го року. Скептицизм у відношенні до його кандидатури поглибився після його програми в перших, традиційно ліберальних виборах в Нью-Гемпширі. Однак, від першого дня Республіканської конвенції видно було, що величезна більшість делегатів приїхали туди, як рішучі звільники сенатора Беррі Голдвотера. І його вибір в першому так голосували більшості 883 голоси проти 214 не був уже для нікого несподіваним. Заява його головного противника, пенсильванського губернатора Вільяма Скритто, що він зрікається своїх голосів у користь Голдвотера, щоб обрати його одностайно, свідчить не тільки про скептицизм американських державних діячів-політиків, але і про почуття реалізму: ніхто з посеред членів великої Республіканської партії не вважав, що він рівняється з популярністю Беррі Голдвотера.

Ця популярність є такою непересічною індивідуальністю, якою є Беррі Голдвотер. Високий, поставний, 55-річний батько і дід численної родини, людина глибоко побожна, людина консервативних поглядів, але його консерватизм не має нічого спільного з тією регресивністю, заскорузлістю, обскурантизмом і реакційністю, що їх приписують йому ворожі йому газети. Цю „погоно за сенсаціями“ американської преси нагадує на республіканській конвенції Д. Д. Айзенгавер, викликавши тією завагою огацію на свою адресу. Але й навіть на сторінках тієї ворожої Голдвотерів преси, трапляється правильніша і глибша його оцінка. Було б глибокою помилкою — твердити Джеймсом Рестоном у „Нью Йорк Таймсі“, з 16-го липня цього року, оцінювати все це (конвенція республіканців) як персональний триумф Голдвотера, або як зручне використання, добре фінансоване і добре організоване змовницьких сил, яке перемогло теоретичних, салонних лібералів. Голдвотер зміг породжувати глибокий жах до американського життя: жаль за інтелектуальною репрією, жаль за страшною простотою, вірністю, майже за автаркою його духа, за забуттям „видавничих“ жад, коротко кажучи, за втратою невинної й ідеалістичної молодості Америки.

Сенаторська преса називає Голдвотера „бізнесним сенатором“, „дизаваром“ і т. п. епітети. В них виявляється весь страх, що така людина, як Беррі Голдвотер, не стане президентом З'єднаних Держав. Бо Голдвотер і його звільники визнають комунізм за ворога світу, а Беррі Голдвотер, є проти різних хитрих теорій ліберальних інтелектуалів про еволюцію комунізму та про можливість „переломлення“ комунізму шляхом мирного співжиття і „перекопаних дискусій“ із комуністами. Голдвотер каже, що всі ці теорії в міжнародній практиці виявляють поразку дальній відступ вільного світу, з Америкою вперед, та поразку дальній наступ комуністичного імперіалізму. Голдвотер висловлюється в усіх справах одверто, різко, не рахуючись з привабливими політичними формулами і цим викликає згрішення своїми заввагами. Але його містична віра в необхідність духовного переродження Америки й очищення її від „нездорової атмосфери витівництва та пристосування запалює людей, з'єднує його молоді, прорісшую йому дорогу до успіху, які обурюють і дивують тих, хто не вміє зрозуміти його і його динамізм. Не зважаючи на те, який буде вислід диспутованих дорібок, кандидатура Голдвотера повинна протвердити небагато американського реалізму.

Паралелі Солцберґера

„Нью Йорк Таймс“ є однією з тих передових американських газет, які від самого початку проголошення кандидатури сенатора Беррі Голдвотера послідовно поведи гостру кампанію проти неї та які тому й вороже наставляли прийняти на конвенції Республіканської партії платформу. Названий нью-йоркський щоденник, один із найкращих у світі багатством своєї інформаційної частини, головують про події у світі, будучи — за рівності всіх людей і всіх народів у світі, на превеликий жаль не завжди виявляв розуміння для цивільної проблеми країн і народів, що стали предметом імперіалістичного натиску з боку російського царату і так само впади жертвою червоного імперіалізму Кремлю. Офіційна російська історична школа, яка Київську Русь зараховує до історії Росії та не визнає окремішності князівського періоду України, і так само офіційна союська історія, яка завоювальний період панування більшовиків називає „громадянською війною“ з промовчанням факту визнання державної самостійності Української Народної Республіки самою Москвою, ці російські історичні фальші все ще становлять основу політичного думання багатьох американських публіцистів.

Новий доказ такої політичної думання і жалюгідної неприхильності до народів Східної Європи із своєю давньою історією і культурою знаходимо в статті п. з. „Два скрині і два вогні“, колономіста „Нью Йорк Таймсі“ у члена родини власників того щоденника, С. Л. Солцберґера, в числі з 15-го липня цього року. Автор стурбований можливістю вибору Беррі Голдвотера на президенту ЗДА, який він не висловлює. Як на один із доказів, що у такому випадку грозила б „катастрофа або ізоляція“ і як на доказ, що „деякі ідеї сенатора не підходять до часу, в яких живемо“, названий публіцист покликається на те місце республіканської програмової платформи, яке посилає на визволення пограничних російською Росією східно-європейських народів. С. Л. Солцберґер називає „збентеженим“ листу пограничних народів, напелену в республіканській платформі. Зокрема, щодо України, той американський публіцист пише так: „Україна знаходилася під пануванням Росії довше, ніж як Техас, або власна Голдвотера, Арізона під владою Вашингтону“.

Це правда. Бо як Техас став американським штатом в 1845-му році, а Арізона аж у 1912, а Перевісський договір був підписаний у 1854 році, битва під Полтавою відбулася в 1709 року, а скасування Гетьманщини було в 1764 році. Як узагалі можна прирівнювати історію європейських країн і народів до історії З'єднаних Держав. державність яких починається датою 1776-го року? І чому власне такий видатний американський публіцист, як С. Л. Солцберґер, робить історичні паралелі, не порівняє історії України — включно з її революцією — 1917-21 років і тодішнім державним періодом — з історією тих країн Азії, Африки й Океанії, які були під пануванням Британії, Франції, Бельгії чи Голландії, та які отримали державну самостійність? Чому він не прирівняв ступня культури і державницької зрілості українського народу і тих нині державних народів Африки, що їх права до власної держави він не квестіонує?

Таке нехтування визвольними ідеалами перемішаних комуністами народів є саме однією з причин, які довели до феномену останньої республіканської конвенції: буття проти пристосування американської політичної думки до „доконаних фактів“, створених комуністами в Європі, на Кубі, в Кореї, в Південній Азії. Це реакція проти орудування подвійними критеріями у відношенні до ідеалів волі, і висновками, базованими на незнанні або легковаженні дійсної і неопалюваної історії чужих народів.

СПІР ЗА ЄДНІСТЬ ЄВРОПИ

Західно-німецький канцлер Людвіг Ерґард і його міністер закордонних справ Герґард Шредер стали в останніми тижнями предметами гострої критики з боку своїх видатних співпартійців з приводу свого становища до двох основних проблем німецької закордонної політики: відношення до Америки і Франції та відношення до справи єдності Західної Європи. Безпосередньою причиною до тієї внутрішньої — німецької дискусії стала цьогомісячна візита в Бонні французького президента Шарля де Голля, який — для підкреслення важливості свого приїзду — привіз із собою аж вісьмох своїх міністрів, включно з прем'єром Жоржем Помпідю. Однак вислід тієї візити не стояв у ніякому відношенні до сподівань, зв'язуваних з такими рідкими відвідинами: спільний комуністичний зм'ягчати факту, що високі французькі гості зустрілися з рішучою відмовою з боку німецьких господарів у всіх суттєвих справах, з якими вони прибули: з пропозицією на реалізування єдності Європи на базі конфедерації та із заходами про приєднання Західної Німеччини до французької політики в справах НАТО й атомового озброєння.

За твердженням американських кореспондентів — ще ніколи не виявлялася така яскрава суперечність в закордонно-політичних концепціях Франції і Західної Німеччини, себто в концепціях двох членів Атлантичного Союзу (НАТО), які під час цієї останньої візити де Голля в Бонні. Де Голь, як відомо, стоїть на становищі, що Західна Європа не може базувати своєї закордонної політики на вірі у збройну, зокрема атомову силу З'єднаних Держав Америки, бо закордонна політика ЗДА, яка йде по лінії співів'язування з СССР з гострішим вістрям проти Комуністичного Китаю в обороні Півдня Азії, не дає гарантії, що в моменті дійсної кризи ЗДА поспішить на допомогу загрозленим від Сходу Європі всією своєю атомовою потугою. Тому Франція будує свою атомову зброю, а щоб мати сильніший голос у НАТО й у відношенні до ЗДА — пропонує реалізувати політичну сторінку Європейської Економічної Спільноти і створити „єдину Європу“ на базі злуки суверенних шістьох держав — Франції, Західної Німеччини, Італії, Голландії, Бельгії і Люксембургу. Однак де Голь вже раніше стримує з рішучим спротивом з боку Італії, Бельгії і Голландії, які — лякаючись французької гегемонії — заявили, що вони не уявляють собі політичну з'єднану Європу без Британії. Де Голь же не хоче Британії, яку вважає „незрілою“ до включення в політичну і економічну з'єднану Європу. Ото ж де Голь поїхав до Бонну з пропозицією, щоб „тим часом“ Франція і Західна Німеччина з'єдналися, як „ядро“ Європи.

Людвіг Ерґард відмовився, не захотівши ставити проти себе ані ЗДА й Британії, ані названих інших членів Європейської Економічної Спільноти. Тоді де Голь звернувся понад голову західно-німецького уряду до попереднього канцлера Конрада Аденауера, творця історичного змирення між Західною Німеччиною і Францією. Аденауер дійсно виявився неприхильним Ерґарда, який поволював до Данії, і виступив публічно з критикою закордонної політики теперішнього уряду Ерґарда. Те саме зробив колишній військовий міністер Франц Йосиф Штраус, голова Соціально-Християнської Унії, баварського відлугу Християнсько-Демократичної партії, офіційний головою якої є Аденауер. Однак Ерґард, повернувшись з великим успіхом з Данії, бо данці, знехтувавши недавні погрози і „погрози“ Хрущова, заявили свою солідарність з німцями в справі з'єднання Німеччини на базі плебісциту, — негайно перейшов до протиставлення. На засіданні уряду і на з'їзді названої баварської партії він ствердив, що Західна Німеччина має три головні закордонно-політичні цілі: 1) забезпечити собі безпеку проти постійної загрози з боку СССР, 2) перевести з'єднання підлітків земель і 3) перевести політичне з'єднання Західної Європи. Не можливо — казав він, осягнути перші дві цілі без найтіснішої співпраці із ЗДА, а щодо третьої точки — то негайно політичне з'єднання Франції і Західної Німеччини на базі конфедерації, як з'єднання Європи. Він, Ерґард, признає, що французько-німецький союз треба зберегти, як історичний, оскільки, зокрема, проти того, щоб робити це за ціну проголошення власних із ЗДА й меншими членами ЕЕСпліноті.

Не вдалося теж де Голєві переконати західно-німецьких міністрів, щоб вони радіше поклалися на військову співпрацю з Францією, як з Америкою. Франція ступнево відкидала більшу частину своїх збройних сил з НАТО — морську флотію, генералію. Вона відкинула теж пропозицію Америки, взяти участь в будові багатонаціональної морської флотії з атомовими ракетками. Зате Західна Німеччина захопилася цим проєктом і є нині найважливішим партнером Америки у здійсненні цього плану. Саме з уяги на цю політичну — військову співпрацю із ЗДА Ерґард дав під час своєї останньої відвідини у Вашингтоні згоду на американську співіснувальну політику у відношенні до СССР. Але виступи примирливу політику у відношенні до Москви і водночас зберігати тісний союз із Західною Німеччиною — Америці дуже трудно. Вказує на це остання союська загроза „вжити відповідні заходи“ у випадку здійснення згаданого американсько-німецького плану атомової флотії.

Так ось Франція де Голь зачала в цьому місяці пік протиставлення. В 45 років після Версальського договору, коли Франція розтощила Німеччину і в 19 років після розгрому Німеччини в останній світовій війні — та сама Німеччина відкинула французьку пропозицію тісного політичного союзу на базі рівного з рівним!

Коли ми поверталися вулицею попри церкву назад, Лейба за нами прикладом зробив це вдруге. Відвідуючи часом Лейбу в його хаті, я був завжди дуже зацікавленим годинником, що висів на стіні в Гушанських. Наш годинник був круглий, не мав тигарів на ланцюгах і години лише відзначувалися. А годинник Лейби був подовгастий, із двома тяжкими тигарами на ланках і мав зозулку, що стільки разів вискакувала з годинника, скільки було годин, і кожного разу кукала. Цей механізм мене дуже інтригував. А другою річчю, яка мене цікавила в Лейбі, була грубелезна ілюстрована біблія його тата, яку я завжди перегорівав і з великим зацікавленням приглядався до ілюстрацій.

Ілюстрації я взагалі любив у книжках. Мій батько переробляв з року на рік дуже популярний тоді в Росії переклад Лейбуровського журналу-тижневика „Нива“. По закінченні кожного року батько комплектував числа „Ниви“ й видавав їх у м. Сосниці до переплету. Таких опрацьованих річників „Ниви“ було в хаті чимало, і я любив перегоріти їх та розглядати ілюстрації. При цьому, хоч це й було рішуче заборонено мені, іноді робив на маргієсах свої малюнки. Якось до нас, пам'ятаю, зайшов один із молодих Марковичів, студент університету. Побачив випадково в журналі мої малюнки й сказав мамі, що з мене буде малюв і що мене краще треба віддати в науку до малювальної школи. Я це собі добре тоді запам'ятав і від того часу почав вимальовувати все, що тільки приходило мені до голови, де міг і чим тільки міг.

З подійки відбувалися в рідному мені шабалинсько-мудому, добре пригладу собі хрестини молодшої на два роки від мене сестри Олімпії, яку називали всі в домі Липою. Хресною її мамою була дорога нам бабця по мамі Проконенкова, яка урочисто приїхала на ці хрестини. Пригладу, як у кімнату нашого мешканця було тоді повно гостей, ці гості сиділи за заставленими всякою всячиною столами, як вони голосно сміялися, а в кінці сівали українські пісні.

Хоч мені з Віктором, як я вже згадував, було абсолютно

ТРИВНИЙ ВІНОК ПІД ПАМ'ЯТНИК

Т. ШЕВЧЕНКОВІ

Лука Луцив

День 27-го червня 1964-го року сміливо можна назвати найбільшим днем американських українців. В тому то дні в столиці цієї наймогутнішої у вільному світі країні колишній президент і герой другої світової війни генерал Девіт Д. Айзенгавер в присутності 100 000-мис українців відкрив урочисто пам'ятник найбільшому синові України й оборонцеві волі для народів і людей — Т. Шевченкові.

Неодна українська людина плакала із зворушення, бачачи могутню постать-статуу автора „Кобзаря“ у Вашингтоні. Ще й досі українці у вільному світі є під могутнім враженням цієї викопної пості.

Важливість її повної відчуження Москва, яка й досі навіть не подала про неї вістки, хоч це давно перед-відкриттям пам'ятника вона писала про те, що „буржуазні націоналісти“ планують вишанувати Т. Шевченка збудування йому пам'ятника в столиці ЗДА, а українські ділячі культури висловлювали бажання взяти участь в цій урочистості. Тепер ці ділячі української культури в Києві мовчать, бо мовчить Москва.

Але фальшування Шевченкових ідей і його думок про славу історію України та його поглядів про ролі Москви в поневоленні нашого народу, — продовжується. І далі друкують на поневоленій Україні статті та розвідки про те, що український поет ціле своє життя трудився тільки на те, щоб Москва панувала над Україною, хоч в Шевченковому „Кобзарі“ в численних його творях ясно написано, що автор „Послання“ турбувався тим, щоб „забулася срамна давня година“ і щоб „ожилла добра слава, слава України“.

Тарас Шевченко бажав волі всім народам, він боровся за волю всіх людей, як це видно з його творів. Та комуністична Москва хоче нашого борця за волю представити українцем, як такого, який підтримує загарбницьку політику московських комуністів, що поневолили, крім України, ще й інші країни, кричачи одночасно про „визволення уярмлених народів“.

В поневоленій Україні тепер змінили тактику і в більшості не скорочують та не пропуюскають Шевченкових творів у збірних виданнях його поезій. Але ці твори видаються з такими поясненнями, які фальшиво наслідують твори українського поета. Навіть в такій несподіваній поемі як „Катерина“ до слів поета

Кохайтесь чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люди
Роблять лихо з вами.

додано пояснення, — „що — москалі — царські солдати“, хоч з тексту поеми ясно видно, що ці „москалі“ — це росіяни, мешканці Московщини, бо ж в поемі виразно написано, що „москаль любить жартувати, жартуючи кині: піде в свою Московщину, а дівчина гине...“

Очевидно, що подібні фальшиві поясненя є повно в союських коментарях до тих політичних та історичних творів, в яких український поет гарячим-своім словом табував Москву за її зущання над українським народом.

„Москва добре знає силу українського слова, що вийшло з-під пера Шевченка. Вона не може його зничити, тому старастя використати оцей „вогнь Прометея“, що б'є з кожної сторони „Кобзаря“.

Москва свідомо використовує Шевченкову творчість для своїх колоніальних цілей, щоб втримати український народ в залежності від себе. Москва використовує Шевченкове слов'янолюбство, і на українського поета тим способом, що він нібито визнавав російський народ за перший у слов'янському світі, а в дійсності Шевченко в поемі „Сре-тін“ молився тільки за те, щоб „усі слов'яни стали добрими братами і синами сонця правди“.

Під комуністичним режимом немає можливості виявляти Шевченкову правду, бо там можлива тільки така правда, яка корисна комуністичній московській ідеології. Комітет пам'ятника Т. Шевченкові у ЗДА досягав своєї мети та збудував пам'ятник Кобзареві України в столиці Америки, але це не закінчив своєї праці, як це стверджував його ексеквутивний директор п. П. Лисогір на засіданні Комітету 9-го липня ц. р.

Не знаємо, що має цей Комітет ще виконати, але гадаємо, що він має би це подбати про те, щоб під отой могучий пам'ятник Т. Шевченку у Вашингтоні покласти тривалий нев'яучий вінок — зидати поетичні твори Шевченка, це значить його „Кобзар“ із правдивими поясненнями. Видання мало б бути на доброму папері і не надто дороге.

Це видання потрібне, бо перевиданий в Канаді Шевченків „Кобзар“ передрукував майже всі помилки проф. В. Сімовича, хоч редактори титульного сторінки зазначили, що це доповнене й виправлене видання. 14-тисоме видання всіх творів Т. Шевченка видавцем М. Денисюком не є конкурентним виданням, бо воно охоплює всю творчість українського поета в такий його малювську спадщину та деякі праці про творчий геній „Кобзаря“.

Між ювілейним виданнями в ювілейні Шевченківські роки 1961 і 1964 роках бракує саме видання Шевченкових поезій з правдивими найкращими поясненнями, які дозволяють б читачеві пізнати Шевченкове слово без тих фальшивих поясненя, які зустрічаються в тих „Кобзарях“, що їх масово видається на поневоленій Україні. Гадаємо, що Комітет Пам'ятника Шевченкові повинен зайнятися виданням такого перевидання в тих „Кобзарях“, про яке мріяв колись в Києві український парламент — Трудовий Конгрес в 1919 році, і яке вже на еміграції здійснене був покійний професор Василь Сімович.

Торгівля з Советами

В державній системі, де приватний капітал, торгівля і ціле економічне життя знаходиться під всевладною контролею уряду — контакти із закордоном належать до найбільш недоторканих „табу“ держави. Торговельні контакти комуністичних держав із вільною економікою Заходу належать від ряду років до найбільш скомплікованих фінансових трансакцій, занотованих в аналах „вогнитої історії“ світу. Зокрема торгівля із Советами належить до найтрудніших, поза дипломатією, річ яка, маніпулює вільною економікою.

Недавно на сторінках американської преси поміщено на цю тему ряд дуже цікавих спостережень репрезентативного американського (та світового) бізнесу. Представник ньюйоркської фірми діячів, Дейвід Темпфер, хвалить своїх довголітніх союських партнерів, кажучи: „Ці гарні люди, з ними прямино робити бізнес, їхні ціни є добрі, зокрема їхній кредит є першорядний“. Інший магінат ньюйоркського торгового світу, також розповідає про похвалу у сторону своїх червононих партнерів, кажучи: „Вони хитрі, але при цьому дуже лояльні. Завжди платять на час, глибоко респектують контракти“.

Це були, так би сказати, позитивні голоси деяких задоволених своїх довголітніх бізнесом із державою, де союський і господарський визиск перевищує рабство давніх фараонів. Подасмо деякі критичні голоси на цю тему. Один американський експортер каже, що союський торговельний партнер дуже перучений, їх легко образити, навіть смертельно, необачним словом критики їхньої державної системи, щобиляше, навіть скритично союського товару або виробництва. В торгівлі із ними важливу роллю грають особисті контакти, певний підхід до бізнесу із ними. Один великий купець каже так: „Нормальний бізнесовий лист з Нью Йорку до Москви іде найменше десять днів, а листи само з поворотом, або й довше. Така паперова — шопоті трансакції неможливі з ними, треба сісти на літак і на місці особисто поладувати діло... Більшість купців із вільного світу в такий спосіб провадить свої фінансові інтереси з Москвою“.

Комуністичні фінансові контрагенти, за словами їхніх американських партнерів, домагаються термінових доставок товарів, хоч самі частенько спініються, або доставляють цілком не той товар, що його з них замовлено.

Батьки! За'жжіть замолоду ваших дітей з найстарішою, найбільшою й найбагатшою українською націо нальною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб заповісти їм кращу будучність, а нинішній громаді у вільному світі нового світового члена!

Федір Дудко

МОЯ МОЛОДІСТЬ

(ІСТОРІЯ З АВТОБІОГРАФІ)

(3)

Два слова відносно говорення. В домах усіх згадуваних вище „ланських“ родів, що з діда-прадіда були старо-українськими козацькими родами, говорили по-московськи. Але як говорили? Вимовляли писане по-московськи фонетично. Оце слова московської мови, яка, як відомо, не має звука „г“, латинське „h“, а лише „х“, вимовляли не як „гусь“, „гублі“, гріб, лягушка, чаво, кава“ і т. д., а як: гусь, граблі лягуш, чаво, кава і т. д. Народні маси, або так звані „простий народ“, говорили скрізь українською мовою, а інтелігенція — одним огидливим жаргоном московської мови, який можна було чути не лише в домах української інтелігенції, а й у всіх офіційних та публічних установах України: в судах, школах, театрах, клубах, церквах і т. д. Тато мій говорив цим страшним московським жаргоном, а мама іноді по-українськи, але частіше „дотримувала тону“ і говорила „по-парськи“, тобто сириненою московщиною. Батько мій мав ім'я Степан, а мама — Евфросинія, але вони одно одного називали здрибіло: Стюпа і Проня, хоч у народній мові існували дуже добрі зм'якшені форми цих імен: Стефко й Пріся (Пріська).

„Кума“ Тетяна жила в свого рідного брата Степана Гайда, який мав малою хлопчика Грицька. З цим Грицьком ми товаришували й частенько ходили в гості до „куми“. Тетяна завжди очолює приймати мене з братом Віктором й обдаровувала нас різними ласочками.

Час-до-часу мене з Віктором возили в гості до священика нашої парафії о. Тарасовського, який мав малих дітей. Іноді ми відвідували свою тітку Олександрівну, яку бать-

ко називав з-московського Сашею. Вона, як я вже згадував, училася в сільській школі разом із своїм чоловіком Якимовським і жила при школі. У Якимовських була маленька дівчинка моїх років Маруся, яку звали також з-московського „Манею“, і з цією Манею ми бавилися.

Батько мій після того, як оженився, перестав учителювати в школі, а перейшов на суспільну роботу, як „гласний“ земства. Частенько бував він у Марковичів, де пересиджував іноді до ранку, граючи в карти, до яких мав велику пристрасть. Час-до-часу брав із собою у гості до них мене з Віктором. Там ми мали лягоду обсервувати пишну великопанську обстановку, а найбільше вражали мене розішані в широкі золочені рами по стінах фамільні портрети, на яких фігурували в різних московських військових одностроях предки Марковичевого роду. Найдаліші з цих предків були в старо-козацьких жупанах із синими, звислими надіями.

Брали мене з Віктором іноді також до церкви. Було це для нас (бодай для мене) величезним святом. Я мав можливість бачити там людей, прислуховуватися до їхньої мови, обсервувати їхні народні строї, подивитися високу трюхану чудового козацького стилю церкву із ступінним звуковим арусів аж до самих куполів, насолоджуватися прохолодою тінняних зелених дерев широкого церковного цвинтаря, а в середині церкви чути хорівий спів, нюхати запах смири й ладану та розглядатися по стінах із найним зображеннями на них страхоті пекла й розкошів раю та суворих облич святих у довгих неукрасних одягах.

Переходячи попри церкву, люди на Україні за давня заведенням звичаєм хрестилися. Хрестився і я з Віктором. Пригладу собі, як одного разу якось я з нацією Палажкою і братом Віктором перекодили кудись вулицею попри церкву. У нашому товаристві був також хлопчик-жидок Лейба Гушанський, син сільського крамаря, який іноді приходив до нас погратися. Ми коло церкви поскидали з голів шапки й перехрестилися. Те саме зробив, дивлячись на нас, і Лейба.

заборонено самим показуватися на вулиці, все ж таки я добре пам'ятаю, як на тих вулицях час-до-часу можна було бачити перехожих костоправів, ковалів та інших адельтів народної медицини. Вони, переходячи вулицею, щось викрикували й тим давали про себе знати сховаєм по хатах людям. Лікарів і ветеринарів у тих часах не було по селах, а потреба в лікуванні людей і звірят була велика. Цю потребу вивполювали перехожі „лікувальники“. Ходили вони, пригладу собі, переважно ремінними пасами, на яких були прив'язані різні інструменти.

Добре пригладу собі також „додгартів“, які, пережджачи вулицею села, викрикували: „Додгарті!“ Люди виходили на цей вигук із „мазаними в руках і купували потрібну кількість додгартів, яку додгарті возили в „бочках“.

Не бачачи вулиці, ми, діти, раз-у-раз забігали до кутні, куди часто заходили люди з села й де завжди можна було почути щось свіже й цікаве. Хоч мама й відпроваджувала нас звідти, ми все ж таки під різними претекстами пробіралися туди й тільки наставляли вуха до різних розмов. А з тих розмов можна було, наприклад, довідатися, що така-то жінка з нашого чи з іншого „кутка“ на селі є вільна, що вона відює корів уночі, що відлітає літають по ночах верхи на мітлах та про інші предікаві речі. У тій кутні можна було бачити іноді також тасиничних пошпетух, ворожок чи знахарів. Добре пригладу собі, як одного разу я бачив запрошену з села пошпетуху до дуже захворілої служкині. Затаївши відхід, придивлявся я з-за ланки, як та пошпетуха, похитуючись, белькотіла щось незрозуміле, повернена головою в кут. А потім розмішала щось у воді й дала випити хворій. На ранок другого дня дуже слаба служкиня була вже на ногах.

Пригладу також, як я, тоді 3-літній хлопчина, зайшов був якось із покоїв до кутні й побачив там дивовижну спену. На лаві при столі сиділа заплакана няня Палажка й два сусіди — поважні козаки, з перев'язаними через плечі блими рушниками, а мама ходила від печі до стоду, чинюся заставляла стіл і говорила до Палажки:

BARKA Company
DEPARTMENT STORE
48 E. 7th St.
Tel.: GR 3-8550, New York City
Вводнож місяця —
ЛІПНЯ-ВЕРНЯ
в неділю закрито!

Pizze

Українське Висвяткове Бюро
Roman Parcel Service
141 2nd Ave., New York City
Tel.: GR 5-7430
— висилає —
НАДАЛИ ПАЧКИ З ОДЯГОМ
І НОВИ ХАРЧІ.
Ужиднож години: від 8:30-7 веч.
Субота до 6-ої веч.
В НЕДІЛЮ

Через Липень і серпень
БЮРО БУДЕ ЗАКРИТЕ.

Українське Висадкове Бюро
GEORGE PARCEL SERVICE
48 1/2 East 7th Street
NEW YORK 3, N. Y.
Tel.: GR 3-1785

Висадка пакети з ЗДА та ст
дартові і комбіновані пакети
з СССР.

Шукаю! хочу закупити
СТАРИ І УЖИВАНІ ЖИДИ
СЬКІ РЕЛІГІЙНІ ПРЕДМЕТИ
КНИЖКИ, ОБРАЗИ І т. д.

Якщо маєте такі речі або як
знаєте когось, хто їх має, про
писати до MIZNAR
21 1st Ave. New York 3, N.Y.
або телеф. OR 4-3760

ТВОРИТИ УКРАЇНСЬКА
БУДИВЕЛЬНИКА СПІЛКА
в НЬЮ-АРКУ, Н. Дж.

— пошукують —

**ФАХОВОГО БУДИВЕЛЬНОГО
СПІЛНИКА.**

Зголошувати на тел.:
878-1180

BARMS & HOUSES

WILLIAMSTOWN, N. J.
11 аер. кур'яча фарма на 12,0 дроб. автом. харчування, 1 да. всі вилаткування, гарні динки, гараж на 2 авт., 7 ком. дм., 4 спальні, веранда і прання. Олів. парове опрівання електр. пив., автом. хліб., диньки, ал. софд., багаж. інш. особливостей. Низька ціна \$18,500. N.A. 9-8431

Життєве забезпечення це кож. ошадність. В потрібі оджитє позуку на своєю грамо. Забезпечітьс я в Українськом Народному Союзі.

● FUNERAL DIRECTORS

Theodore WOLINNIN, Inc.
Директор
Похоронного Заведения
125 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. (9)
Tel.: GR 5-1457
СОПІЛНА ОБСЛУГА

WALTER RAJCA
Директор Українського
Похоронного Заведення
MIDDLESEX FUNERAL
HOME
Обслуга ціпра 1 чєса.
Serving Central New Jersey
Plainfield, Somerville, New
Brunswick Area.
528 Bound Brook Rd.
Middlesex, N. J. 968-5571

Lytwyn & Lytwyn
UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЦІПРА 1 ЧЕСА
Our Services Are Available
Anywhere in New Jersey.
801 SPRINGFIELD AVENUE
NEWARK, N. J.
IRVINGTON, N. J.
ESsex 5-5555

ІВАН КОВАЛЬЧИН
FUNERAL HOME
Completely
AIR CONDITIONED
Займається
ПОХОРОНАМИ в СТЕЙТ
NEW JERSEY.
Після приступів для всіх.
Обслуга чесна й найкраща
у випадку смутку в родині
каждого, як в День, так
вночі:

John
KOWALCHUK
129 GRAND STREET
(cor. Warren Street)
JERSEY CITY, 2, N. J.
Tel.: Henderson 4-5131

Петро ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами в
BRONX, BROOKLYN, NEW
YORK і ОКОЛИЦЯХ.
Контрольована температура
Модерна каплиця до ужитку
ДЯРОМ.

Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y.
Tel.: ORechard 4-3568